

Ablam

– kamil-erbil · 07 Şubat 2025

ABLAM

Sekreterim telefonla arandığımı söylediğinde ofisimin camından dışarısını seyrediyordum. “Kim arıyor” diye sorduğumda sekreterim “ kendisinin avukat olduğunu ,sizin onu tanımadığınızı söylüyor.” Dedi. Merak etmiştim. “Gelsin” dedim.

Kapıdan ofisime giren kişi gayet düzgün giyinmiş takım elbiseli, 45 yaşlarında elinde bond tipi bir çanta vardı. “Merhaba “ dedi. “Merhaba ,şöyle buyurun” dedim.

Adam elimi sıkarken “Ben avukat Cahit” dedi. “Şöyle buyurun lütfen” Adam elindeki bond çantasını önündeki sehpanın üzerine itinayla koyarken bir yandan da etrafa göz gezdiriyordu.

Kısa bir hoş sohbetten sonra,“Afedersiniz,sizi tanıyormuyum?” diye sordum. Adam yüzündeki sevecen hafif bir gülümseme ile dikkatle yüzüme bakarken “Hayır, ne siz beni tanıyorsunuz nede ben sizi tanıyorum .Birbirimizi ilk defa görüyoruz “dedi. “Bu görüşmemizi neye borçluyuz diye sorsam ?” dediğimde “Anlatacağım ama nereden başlayacağıma bir türlü karar veremiyorum” dedi. “Siz hele bir başlayınca arkası gelir. Ama önce size ne ikram edebilirim?” “Soğuk olmayan bir soda olursa sevinirim” dedi. Adam . Ceketinin ön düğmelerini açtı ,oturduğu koltuğa iyice yerleşti. Bu arada da dikkatli bir şekilde beni süzüyordu. “Sizi dinliyorum” dedim.

“Evlimisiniz?” dedi. “Evet,ikide çocuğum var.Biri kız biri oğlan” dedim. “Allah bağışlasın” dedi. “Cümlemizinkini” diye cevap verdim.

“Baştan söylediğim gibi ben avukatım. Buraya müvekkilemin bir davasıyla ilgili olarak geldim” “Hayırdır!,benimle mi ilgili yoksa şirketimizle mi ilgili?” diye sordum. ”Sizinle,tamamen şahsınızla ilgi” dedi. İyice meraklanmışım “Şu olay ne ise şunu düzgün bir şekilde anlatırsınız? Lütfen!” dedim. Adam önündeki sehpanın üzerinde duran bond çantayı açıp içinden birkaç evrak çıkardı.Arkasına tekrar yaslandı ve anlatmaya başladı:

“Benim müvekkilem şu anda İnegöl’de yaşıyor. Hali vaktide iyi. Oda sizin gibi evli ve ikisi oğlan biri kız üç çocuk annesi.” “Allah bağışlasın,ama hala hiçbir şey anlamış değilim” dedim. Sizden bir şey rica edebilirmiyim” dedi. “Buyurun!” dedim. “Anlatacaklarımı bitirinceye kadar buraya,odanıza hiç kimse girmezse çok daha iyi olur” dedi. Temelli şaşırmışım. Gayriihtiyari “Olur” dedim . Bu arada sekreterim konuğumun istediği sodayı getirmişti.Sekreterime ikinci talimatıma kadar odama kimseyi almamasını, telefon bağlamamasını söyledim.

Adam yüzünü tamamen bana döndürmüş dikkatli dikkatli bana bakarken bende dirseklerimle masama dayanmış adama bakıyordum.

“Anlatacaklarım belkide sizin hayatınızı kökten değiştirecek ama bunu yapmaya mecburum, mecburuz” dedi. Temelli meraklanmışım. Adam devam etti.

“Bir zamanlar bir aile varmış. Erkek öğretmen karısı ise bir devlet dairesinde memur olarak çalışıyorlarmış. Kadın kendi ailesinin izni olmadan kocasıyla evlendiğinden kadının ailesi kızların ret etmişler. Erkeğinde hayatta kimse si yokmuş. Bu ailenin bir yaşında bir kızı varmış. Kadın ikinci

çocuğuna hamileymiş. Doğumuna da az bir zaman varken bu ile kızları ile birlikte Yalova' ya tatile giderlerken Orhangazi'yi geçtikten sonra Yalova'ya yakın bir yerde trafik kazası geçiriyorlar. Baba vefat ediyor. Anne ve kızı yaralı olarak kurtuluyor. Ama ! anne ağır yaralı. Kadın son bir gayretle “Annemi arayın,telefonumda annem diye yazılı” demiş ve sonrada kendinden geçmiş.”

Ben adamın anlattıkların can kulağı ile dinlerken nasıl olduysa kendimi bu olayın içinde hissetmeye başladım.. ”Eeee!.. lütfen devam edin” dedim.

Adam tok bir sesle anlatmaya devam etti.“Ağır yaralı kadın yaralı kızıyla birlikte hastaneye kaldırılıyor. Doktorlar kadının karnındaki çocuğu almaya karar veriyorlar.Alıyorlar. Nur topu gibi bir oğlan. Bu arada sağlık görevlileri yaralı kadının telefonundan annesini arıyorlar. Anne baştan benim böyle bir kızım yok falan demişse de dayanamıyor “Geliyorum!” diyor. Kadın çok geçmeden hastanede vefat ediyor.Fazla uzatmayalım, anneanne kendi ailesine hiç haber vermeden cenazeleri Yalova'da defnedip , bir yaşındaki yeni gördüğü kız torunu ile yeni doğmuş erkek torununu alıyor, yazlıklarına götürüyor. Amacı burada kocasının haberi olmadan bu işe daha sonra bir çare bulmak. Yazlıktaki evin bakıcısı karı koca kısa bir müddet kimsenin haberi olmadan bu iki yavruya bakıyorlar. Bir müddet sonra Anneanne geri dönüyor. Çocukların ikisini de alıp Bursa'ya Çocuk Esirgeme Kurumu'na gidiyor. Kurum yetkililerine olanları anlatıyor.Bu çocukları buraya bırakmak istediğini , çocukları evlatlıkta verebileceklerini söylüyor. Gerekli işlemlerin ardından kadın çocukları iyi bir yere emanet ettiği için sözde içi rahat evine dönüyor. Sizde bilirsiniz ki çocukları olmayan aileler çocuk almak için Çocuk Esirgeme Kurumu'na müracaat ederler. Bunlar da belli bir sıraya sokulur.Kurum elemanlarının sıkı denetimi ve incelemelerinden sonrada evlat isteyen ailelere önce bir yıllık geçici olarak çocuklar verilir. Bu bir yıl içinde kurumun yaptığı soruşma ve araştırmalardan sonra eğer aile çocuğa iyi bir yuva verebileceği,çocuğa bakabileceği kurum yetkilileri tarafından okeylenirse çocuk mahkeme kararı ile o ailenin üzerine nüfusta geçiriliyor.

Zamanı gelince mahkeme çocukların kuruma bırakılan ailelerinin adreslerine çocukların evlatlık verileceği davanın görüşüleceği tarihi belirten davet yazısını tebliğ için gönderiyor ama üç defada yazı “Aranan kişi veya kişiler belirtilen adreste bulanamadı,tanınmıyor” diye geri geliyor. Bunun üzerine mahkeme kurum yetkililerinin de onayıyla re'sen çocukları evlatlık alacak olan ailelerin üzerine geçirilmesine karar veriyor.Genellikle de bu çocukların isimleri değiştiriliyor. Olayımızda da böyle oluyor. Oğlanı Bursa'dan hali vakti iyi bir aile, kızıda Gemlik'ten orta halli bir aile evlatlık olarak alıyorlar. Daha sonra oğlanı alan aile ileride bir sorun çıkmaması için o çevreden uzaklaşmak istiyor ve İstanbul'a taşınıyor. Kızı evlatlık olarak aile de bir müddet sonra onlarda aynı nedenlerle Erdek'e taşınıyorlar.”

Adam anlattıkça kendimi olayın tam ortasında hissetmeye başladım. Gayri ihtiyari ayağa kalkıp, sol elim belimde sağ elimle ağzımı tutarak odanın içinde dolaşıyordum. Camın önünde durdum.Dışarısını seyretmeye başladım. Elim ayağım uyuşmaya,beynim karıncalanmaya başladı.

Anlatan adama “Bu erkek çocuk benimiyim?” Diye soracağım ama cesaret edemiyorum.

“Lütfen otururmusunuz?” dedi. “Siz devam edin.Bensizi dinliyorum” dedim.

Trafik kazasında vefat eden erkeğin kimsesi olmadığını söylemiştim. Hastanede doğumdan sonra vefat eden kadın ise kendi ailesinin tek kız çocuğu imiş. Ailesinin de hali vakti oldukça yerinde imiş.

Bir inat uğruna hem kendilerini mahvetmişler hemde çocukları. Anneanne kocasına hiçbir zaman

olanlardan bahsetmemiş. İlk önce Anneanne ,kısa bir süre sonrada kocası vefat ediyor. Ha! bu arada kız okuyor o da babası gibi öğretmen oluyor.Kendi gibi bir öğretmenle evleniyor. Mutlular. Oğlan da iyi bir tahsil görüyor. Bir müddet İngiltere’de bir şirketin en üst kademesinde bir yerde görev alıyor. Daha sonrada bu şirketin Türkiye deki yeni açılan bürosunda yönetici olarak görev alıyor.”

Birden döndüm adamda benim gibi ayağa kalkmış yavaş yavaş bana doğru geliyordu. “ Sormaya korkuyorum ama...” dedim. Adam yanıma gelip elini omuzuma atarak “Tam düşündüğünüz gibi” dedi. “Nasıl olur.? Bu zaman kadar?...” “Malesef bu işler böyle yürüyor. Anneniz,babanız sağmı?” diye sordu. “Annem sağ, ama bu zamana kadar bana en küçük bir şey söylemedikleri gibi hissettirmediler bile.Ama nasıl olur,nasıl olur?...” dedim.

Bilinç altım, sanki bu olayı bekliyormuş gibi benden önce olayı kabullenmiş görünüyordu. İkimizde ayakta camın yanında dışarısını seyrediyorduk.

Adam anlatmaya devam etti “ Sizce de uygunsu artık açık açık anlatmakta bir zarar görmüyorum.” Dedi. “Derinden gelen bir sesle “Buyurun !” dedim.

“Annenizin ailesi baştında söylediğim gibi hali vakti iyi birileriydi. Annenizden başka çocuklarıda olmayınca tüm servetleri annenizin mirasçısı durumunda olan size ve kız kardeşinize kalıyor.”

Ayakta sallanmaya başladığımı gören adam koluma girerek masamın önündeki koltuklara oturmama yardım ediyor. “Kızkardeşi?. Kız kardeşim...?” diye söylenmeye başlayınca adam” Evet kızkardeşiniz” diyor. Boş gözlerle karşımda oturan adama bakıyormuşum. “Beni nasıl buldunuz?” diyebildim. “Çok uzun hikaye ama sonunda hem seni hemde kız kardeşini buldum. “

Böyle durumlarda evlatlık verilen çocuklar hem evlatlık verilenlerin mirasına hak kazanıyor hemde kendi anne ve babalarının miraslarını da alıyorlar. İşte bunun için tüm bu çabalarım”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Tekrar ayağa kalktım. Camın önüne geldim. Adamda camın önüne geldi. “Kızkardeşim şu anda nerede?” diyebildim. “Burada.İstanbul’da” dedi. “Görüşmek istersen oda seni görmek istiyor” dedi. Bir müddet düşündükten sonra “Bana birkaç gün müsaade edermisiniz,kendimi hazırlamam gerekiyor da” dedim. Adam “tabi !” dedi. “Burada nerede kalıyorsunuz?” dedim. Adam bana kartvizitinin arkasına kaldığı otelin adını telefon numarasın yazıp verdi. “Sizi arayacağım” dedim.

Akşam eve geldiğimde annem halimden bir şeyler yolunda gitmediğini anlamış olacak ki “Hayrola evladım,iyi görünmüyorsun?” dedi. “Evet anneciğim öyle” diyebildim. “Anlatmak istermisin?” dedi. “Başka çarem yok ki ama yemekten sonra” dedim.

Bu arada eşim de halimi hiç beyenmemiş “Ne oldu?” diye soruyordu. Başka çare bulamadığımdan odamızda bir yandan üstümü başımı çıkarırken bir yandandan kısaca olayı anlattım. Arkamı döndüğümde eşim yatağın üzerine oturmuş kocaman gözlerle bana bakıyordu. Ağzından ”n’olacak” kelimesi çıktı. “Bilmiyorum!. Yalnız sen bildiğini belli etme yemeğe inelim” dedim.

Bahçeye annem,eşim ve ben havuzun başındaki koltuklara oturduk. “Bak anneciğim bu zamana kadar seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Şimdi sana bir şey soracağım beni seviyorsan lütfen doğruyu söyle” dedim. Annem birden ayağa kalktı birkaç adım attı havuzun başında durdu.Sağ elini ağzına götürdü. Çok derinden gelen bir sesle “Demek öğrendin!” diyebildi. “İşte evladım senelerce hep bu andan korktum.Bu anla karşılaşmamak için buraya İstanbul’a taşındık. Ama kader bizi burada da buldu.”

“Niye bu zamana kadar bana söylemediniz anneciğim?” dedim. “Seni o kadar çok seviyorduk ki kaybetmekten korktuk. Hem anneannen seni ve kız kardeşini ne arayıp ne sormuştu. Sanki Olanlardan seni ve kız kardeşini sorumlu tutuyordu. Bende daha sonra anneanneni çok aradım ama bulamadım. Sana anlatmamamızın bir sebebi de yanlış insanlarla karşılaşp kötü duruma düşmemen içindi evladım” dedi. Yerimden kalktım annemin yanına geldim. “Beni bu yaşa kadar baktınız, büyüttünüz, bana evlatlık olduğumu hiç hissettirmediniz size karşı borcumu ne yapsam ödeyemem. Bilseydim de sizi nasıl terk ederdim ki ?... siz benim annem ve babam değilmişiniz?”

Bütün olanları, büroma gelen adamın anlattıklarını olduğu gibi anlattım. “İşte her şeyi öğrendin oğlum, artık ne düşünüyorsun?” dedi. Eşim “Bak birde kız kardeşin ve yeğenlerin varmış, ne güzel” dedi . Annem,eşim ve ben havuzun başında birbirimize sarılmış olarak bir müddet öylece kaldık. Neden olduğunu bilmiyorum ama hepimizin göz yaşları boşanmıştı.

Eşimle otelin önüne geldiğimizde ofisime gelen avukat yanında bir kadın ve bir erkekle otelden çıkıyordu. Eşim “Bunlar olmasın?” dedi. “Bilmiyorum !” dedim. Arabamın içinden uzaktan onları izliyorduk. Biraz yürüdükten sonra durdular. Ofisimiz gelen adam kadına güler yüzle bir şeyler anlatıyor,kadında yüzündeki tebessümle onu dinliyordu. Ayrıldılar. Kadın ve yanındaki adam caddenin yukarısına doğru gitti, ofisime gelen adamsa aşağıya doğru yürüdü. Eşim “Gel çıkalım” dedi. Birlikte kadınla adamın arkasından eşimle bende yürümeye başladık. Bir müddet sonra pastane gibi bir yere girdiler. Eşimle bende arkalarında oraya girdik. Onların oturduğu masanın yanındaki masaya oturduk. İsmarladıklarını ve ismarladıklarımızı yerken onların konuştuklarını duyabiliyorduk. Kadın “Bak hayatım avukat oğlan kardeşimi bulmuş” dedi. Kocası “ Ne güzel hayatım bak seninde bir kardeşin oldu kutlarım seni.Hem bu durumuda kabullenmiş” dedi. Biz eşimle duyduklarımız karşısında sanki büyüünün bozulmasını istemiyormuşuz gibi sessiz sessiz oturup yandaki masanın konuşmalarını dinliyorduk. Adam “Bak canım,şu anda kardeşin şu masaya gelip şuraya dikilse, ben senin yıllardır görmediğin erkek kardeşinim dese ne yaparsın?” Kadın bir an durakladı ve “Boynuna öyle bir sarılırım ki yıllardır hiç tatmadığım,nasıl olduğunu bilmediğim kardeş kokusunu doyasıya içime çekmeye çalışırım” derken kadın iki kolunu göğsünde kavuşturup gözlerini kapadı. Gözünden yaşlar akmaya başladı.

Kocası kadına kağıt peçete uzatarak “Al canım!” dedi.

Artık eşimle bende yerimizde duramıyorduk. Elimde olmadan masamdan kalktım...Yürüdüm... Onların masasının önünde durdum. Kadın hala kollarını göğsünde kavuşturmuş o vaziyette ağlıyordu. Benim masalarının önüne yaşlı gözlerle gelip durarak kadına içten baktığımı gören adam da ayağa kalktı, kadında ayağa kalktı. Masanın karşı tarafında kız kardeşim ve eşi,beri tarafında ise ben ve eşim öylece konuşmadan duruyorduk. Ben kadına kadında bana bakıyor ikimizde ağlıyorduk. Sadece “Abla!, Ablacığım!” diyebildim.

Gözlerimi açtığımda hastanedeydik. Baş ucumda canım annem, eşim, ablam ve eşi vardı.,.

Artık benimde bir ablam ve yeğenlerim var. Her fırsat bulduğumuzda birbirimize gelip gidiyor.Yılların bıraktığı hasreti gidermeye çalışıyoruz.Hepimiz çok iyi kaynaştık, büyük bir aile olduk.

Hepimiz o kadar iyi anlaşıyoruzki...

Ha bu arada gerçek annemden bana dŒen mirası,ablama kabul ettirmek çok zor oldu ama olduğu gibi
ablama bıraktım.

Kamil ERBİL